

Παρακαλούνται οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ὀλίγοι καθυστεροῦντες εἰσέτι τὴν ἀπὸ 1^{ης} παρ. Νοεμβρίου λήξασαν συνδρομὴν των ν' ἀποστείλωσιν αὐτήν.

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

(Συνέχεια.)

Ε'

ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ

Ἡ κόρη Κλαίρεφὸν ἀποχωρισθεῖσα τοῦ Γεωργίου, ἐπέσπευσε τὸ βῆμα τοῦ ἵππου της· διότι ἐπεθύμει νὰ ἀπομακρυνθῇ ὅσον τάχιστα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, πρὸς ὃν ἡσθάνθη κατ' ἀρχὰς μὲν συμπάθειαν, ἀποστροφὴν δὲ εὐθὺς ὡς ἀνεκάλυψεν ὅτι ἦτο Καρβαγάν.

Ἦθελε νὰ τον ἀποσοδήσῃ ἀπὸ τῆς μνήμης της, ὡς τον ἀπεμάκρυνε καὶ ἀπὸ τοῦ προσώπου της· ἀλλ' οὐδὲν ἤττον ἐνεφανίζετο ἐπιμόνως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της τὸ πρόσωπον τοῦ συνοδοιπόρου, τὸ εὐρὺ αὐτοῦ μέτωπον, οἱ διανυγεῖς ὀφθαλμοί, τὸ σοβαρὸν καὶ γλυκὺ στόμα.

Ἐλεγε δὲ καθ' ἑαυτήν :

— Ἐκ τῆς φυσιογνωμίας του φαίνεται νέος ἔντιμος καὶ εἰλικρινής, καὶ ὁμῶς εἶνε υἱὸς κακούργου.

Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ὑποχωροῦσα παραδόξως, διανοεῖτο :

— Οὐχ ἤττον ὁμῶς ἴσως εἶνε ἀγαθὸς καὶ ἐντιμότερος.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴς ἐξεγειρομένη κατὰ τῆς ἀνεξηγήτου ταύτης συγχωρήσεως, προσέθετε :

— Τέλος πάντων δὲν εἶνε πιθανόν, ἀφ' οὗ δὴ τὸ λέγει καὶ ὁ λόγος· κατὰ μάνα κατὰ κύρι·... Κ' ἔπειτα δὲν τον εἶδες πῶς ἀποσβολώθη καὶ τα ἔχασεν ὅταν ἔμαθε τίς νος εἶμαι ; Καὶ πῶς ἔβαλε κάτω τὰ μουτρά του ! Πόθεν ἔρχεται αὐτὸς πάλιν διὰ νὰ μας βλάψῃ ;

Ἡ Ἀντωνία δὲν ἠδύνατό ποτε νὰ φαντασθῇ ὅτι οἷος δῆποτε Καρβαγάν οὐδένα ἄλλον προορισμὸν εἶχεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἢ νὰ ἐπιδιώκῃ τὸ κακὸν τῆς οἰκογενείας Κλαίρεφόν.

Οἱμοι ! τὸ κακὸν, καὶ ὑπῆρχε κακὸν ὅπερ νὰ μὴ εἶχε πάθῃ ;

Ὅποιον νέαν πληγὴν ἠδύνατό τις νὰ κατενέγκῃ κατὰ τῆς οἰκογενείας ταύτης, ἥτις ἐκπίπτουσα κατὰ μικρὸν εἶχε καταντήσῃ εἰς πενίαν ὀλίγῳ διαφέρουσιν τῆς ἐνδείας !

Καὶ μετὰ βαρυτάτης μελαγχολίας ἡ νεανίς, ἥτις ἦτο μόλις εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, ἀνῆλθεν εἰς τὸ παρελθὸν ἐνθυμουμένη τὰς προσβολὰς τῆς βραδείας μὲν ἀλλ' ἀσφαλούς καταστροφῆς.

Ἐπανανέβλεπε τὸν πύργον πολυτελέστατα κεκοσμημένον, λαμπρόν, καὶ ζωηρόν ὡς ὅτε ἦτο μικρὸν κοράσιον. Ἐπειτα δὲ καθ' ὅσον ἡλικιοῦτο, ἡ λαμπρότης τοῦ

οἴκου ἡλαττοῦτο, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐν τοῖς στάβλοις ἵππων ἐμειοῦτο, ὡσαύτως καὶ ὁ τῶν θεραπόντων, τὰ ἔπιπλα, τετριμμένα ἔμμενον τὰ αὐτά, οὐδόλως ἀνανεούμενα.

Ἐνὶ λόγῳ ἡ φωλεὰ ἐγένετο ὀλιγώτερον μαλακωτέρα, ὀλιγώτερον θερμότερα, ὀλιγώτερον κομψότερα, καὶ ἡ Ἀντωνία τὸ ἡσθάνετο, ἀλλὰ ἔνεκα τῆς ἀμεριμνησίας ἣν ἔχει ἡ νεαρὰ ἡλικία, δὲν ἐθεώρει τὴν κατὰστασιν τοσοῦτον ἀξίαν προσοχῆς, μέχρι τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ὁ ὀρθὸς λόγος ἐφώτισε τὸ πνεῦμα της, ὠριμώτερον ἢ δὲ ὄν, καὶ κατενόησεν ὅτι ἡ ἐνδεὴς καταφθάσασα ἔξω τοῦ πύργου Κλαίρεφόν ἔκρουε τὴν θύραν τολμηρὰ θέλουσα νὰ εἰσέλθῃ, καὶ ὅτι ὁ ἰσχυρότατος αὐτῆς σύμμαχος οὐδεὶς ἄλλος ἦτο ἢ αὐτὸς οὗτος ὁ μαρκήσιος.

Οὐδὲν πλέον ἠδύναντο νὰ ἀποκρύψωσιν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ὀξυδερκοῦς νεανίδος· συχνότατα δὲ ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ εὐρυτάτου προδόμου τῆς οἰκίας ἔβλεπεν ἔγγραφα ἐπὶ χαρτοσήμου, καὶ φρικῶσα ἡ κόρη ἀνεγίνωσκε τὰς παγερὰς ἐκείνας καὶ πενθίμους τυπικὰς φράσεις τῆς γριφώδους κορακιστικῆς διαλέκτου τῶν δικαστηρίων.

Πάντοτε δὲ ὁ μαρκήσιος ἀπέτινε τὰ χρέη του.

Κατεβάλλετο πᾶσα προσπάθεια, ἀνεστρέφοντο πάντα τὰ βαλάντια, ἐγίνοντο ἔρευναί εἰς τὰ μυχαίτατα πάντων τῶν συρταρίων, καὶ ὡς βότρυς σταφυλῆς πεπιεσμένος, δν ἔτι μάλλον πιέζουσιν ἵνα ἐκθλίψωσι καὶ τὴν ὑστάτην τυχὸν σταγόνα, τὰ γηραιὰ λείψανα τῶν «περασμένων μεγαλείων» οὐδ' αὐτῶν τῶν χρυσωμάτων τῶν τοίχων ἐξαιρουμένων παρείχον τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν τῶν χρημάτων πρὸς ἀπότισιν τῶν χρεῶν.

Ὄντως ἦτο σφόδρα συγκινητικὸν καὶ λυπηρόν !

Ἡ ἀδιάλειπτος αὕτη ἐλάττωσις τῆς πατρικῆς περιουσίας οὐδόλως ἐπηρέαζε τὰ τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς καθημερινῆς τροφῆς.

Ἐζων ἐκ τῶν προσόδων τῶν ὑπολειπομένων γαιῶν.

Τὸ ὀρνιθοτροφεῖον ἐχορήγει κρέας, ὁ λαχανόκηπος λάχανα καὶ ὄσπρια, ἡ δὲ ἔπαυλις ἄλευρον, πρόβατα καὶ βοῦς.

Ἐθερμαίνοντο διὰ τῶν δένδρων τοῦ παρδαῖσου, ἔτρεπον τοὺς ἵππους διὰ τοῦ χόρτου τῶν λιβαδιῶν.

Τὰ πάντα, ὡς βλέπετε, ἦσαν ἀφθονά· ἀλλὰ τὸ χρῆμα ἦτο πολὺ σπάνιον.

Καὶ ἡ κόρη Κλαίρεφόν ἔρραπτεν αὐτὴ τὰς ἐσθῆτάς της !

Ἀλλ' ὁ μαρκήσιος ἀσχολούμενος εἰς τὴν λύσιν τῆς οἰδῆς τίνος προβλήματος, ἐφάνετο οὐδόλως ὑποπεύων τὴν ἀπογύμνωσιν ταύτην. Ἀληθῶς δ' εἶπεῖν δὲν ὑπέφερε τίποτε.

Ἀφ' ἧς δὲ ἡμέρας ἡ Ἀντωνία ἐνόησε τὴν ἀμνηχανίαν, εἰς ἣν εἶχε ῥίψῃ ὁ μαρκήσιος τὴν οἰκογένειάν του, πάντα λίθον ἐκίνησεν ἵνα ἀπαλλάξῃ τὸν πατέρα της οἴας δῆποτε ἐνοχλήσεως προερχομένης ἐκ τῆς δυσχεροῦς ταύτης καταστάσεως.

Περίεβαλεν αὐτὸν διὰ τῆς στοργῆς

της, ὡς διὰ τείχους ἀποκλείσασα, οὕτως εἶπεῖν, αὐτὸν ἀπὸ πάσης δυσαρρεσκείας καὶ ἀφίνουσα εἰς ἑαυτὴν μόνον πάσας τὰς μερίμνας.

Μητρικὴν στοργὴν ἐδείκνυε πρὸς τὸ γηραιὸν ἐκεῖνο παιδίον, τὸ ἀείποτ' εὐφραίνόμενον ἐπὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὀνείρων του, καὶ διηνεκῶς ἀναπτερούμενον ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ὅτι θὰ κατορθώσῃ ἐφευρεσὶν τινα μέλλουσαν νὰ παράσχῃ εἰς τὴν οἰκογένειαν ἑκατοντάπλασιον κέρδος τῆς μέχρι τοῦδε ζημίας.

Περὶ ἐνὸς μόνον πράγματος δὲν ἠδύνατο ἡ Ἀντωνία νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν πατέρα της.

Ἀπὸ διετίας ἦτο μεμνηστευμένη τὸν νεαρὸν ἀξιωματικὸν Κροϊμενίλ, ἀλλὰ παρέτεινε τὸν γάμον ἀναβάλλουσα ἐκαστοτε τὴν τέλεσιν αὐτοῦ.

Ὁ μνηστὴρ ἦτο νέος κομψός, ἀξίεραστος εὐφυής, υἱὸς ἀνωτέρου δικαστικοῦ λειτουργοῦ.

Τὸ συνοικέσιον τοῦτο εἶχεν ἀποφασισθῇ ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ὁ μαρκήσιος ἐφάνετο ἔτι κάτοχος τῶν κτήσεών του, καὶ ἐνομιζέτο σχεδὸν τετελεσμένον.

Τὰ πάντα ἦσαν ἑτοιμα, ὅτε αἴφνης καὶ παρ' ἐλπίδα ἡ κόρη Κλαίρεφόν μεταβάλλει γνώμην, καὶ προβάλλουσα ὡς ἀφορμὴν τὸν θάνατον συγγενοῦς τίνος μακροσυμένης, ἀπαιτεῖ τὴν ἀναβολὴν τῶν γάμων.

Ἡ θεὰ Ἰσαβέλλα ἀναλαβούσα νὰ ἀναγγεῖλῃ αὐτὴ πρὸς τὸν Κροϊμενίλ τὴν νέαν ἀπόφασιν τῆς Ἀντωνίας, ἐξετέλεσε τὴν ἀποστολὴν της μετὰ τῆς συνήθους αὐτῇ τραχύτητος, μετρίαζομένης ὁμῶς ὑπὸ ἀσυνήθους συγκινήσεως.

Παρηγοροῦσα τρόπον τινὰ τὸν μνηστῆρα εἶπε πρὸς αὐτόν :

— Ἠγαπητέ με, βλέπεις, ἡ ἀρεμψία μου δὲν εἰξεύρω πῶς ἐκάνεθῃ εἰς τὸν μυσλόν της νὰ μὴ σε ἀπανδρεῖθῃ τὴν τριμηνίαν τάβτην... Πρέπει τὸ λοιπὸν νὰ το πάρτε ἀπόβασιν καὶ νὰ μὴ σε κακοφανῇ...

Ἐπειδὴ δὲ ὁ μνηστὴρ ἐφάνετο λυπούμενος ἐπὶ τῇ ἀναβολῇ τῆς εὐδαιμονίας του, ἡ θεὰ Ἰσαβέλλα ἀνεφώνησε μετὰ συγκινήσεως, ἥς ἔνεκα οἱ βραβαρισμοὶ ἐπολλαπλασιάσθησαν :

— Ὡ ! ἡσυχίετε παρακκλῶ, δὲν εἶνε τίποτε...

Ὁ μνηστὴρ ὡς ἄνθρωπος εὐ ἡγμένος ἐπέστη ἄνευ ἀντιρρήσεως, ζητήσας μόνον νὰ τῷ ἐπιτραπῇ νὰ φοιτᾷ ὡς καὶ πρότερον. Ἐννοεῖται ὅτι τῷ ἐπετράπη ἀσμένως.

Καὶ αὐτὸς δὲ ὁ μαρκήσιος ἐξεδήλωσε τὴν λύπην του διὰ τὴν ἀπόφασιν τῆς κόρης του καὶ τὴν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν. Ἀλλ' οὐδὲν σαφές ἔμαθε παρ' αὐτῆς. Εὖρε δὲ αὐτὴν ἀτάραχον, μειδιῶσαν καὶ ἀποκρινομένην εἰς τὰς ἐρωτήσεις του διὰ τῶν λέξεων τούτων :

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς μαζί σας...

Ἄς περιμένω ἀκόμη.

— Ἀλλ' ἀγαπητὴ μου, ὑπέλαβεν ὁ γηραιός, ὅταν σε ἀπανδρεύσω, τότε θὰ

ήσυχάσω καὶ ἐγώ... Δὲν εἰξεύρεις πόσον φοβερὰ φροντίς εἶνε εἰς ἐμὲ ἢ ἀποκατάστασίς σου;... Διότι τί θὰ γίνῃς ἂν ἐγὼ αἰφνης λείψω;

Ἡ Ἀντωνία καὶ ἡ θεία Ἰσαβέλλα ἀπέβλεψαν πρὸς ἀλλήλας, λεπτόν μειδίαμα ἀνέτειλεν ἐπὶ τῶν χειλῶν τῆς νεάνιδος, ἥτις λαμβάνουσα τὴν πολιὰν κεφαλὴν τοῦ γηραιοῦ παιδίου καὶ διὰ τῶν δύο χειρῶν καὶ θωπεύουσα αὐτὴν ἡσύχως, εἶπε μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης:

— Μὴ σὰς μέλη, πατέρα μου, ὁ γάμος αὐτὸς θὰ γίνῃ, ἀργὰ ἢ γρήγορα... Ποτὲ νὰ μὴ με βιάζεστε.

Καὶ μεταβαλοῦσα τόνον φωνῆς εἶπε μετὰ φαιδρότητος:

— Καὶ ἔπειτα δὲν εἰξεύρετε ὅτι ἔχω κακὸν χαρακτήρα... διότι ἐπῆρα λιγάκι καὶ ἀπὸ τοὺς Σχιμμῶρ, καὶ διότι κανεὶς δὲν μ' ἐβίασε ποτὲ νὰ κάμω ὅ τι θέλω!

Ὁ μαρκήσιος ἀκούσας ταῦτα διενόησε:

— Κάτι μου κρύπτει, καὶ ἡ θεία τῆς θὰ εἶνε μέσα εἰς τὴν ὑπόθεσιν... Ὅπως δῆποτε μίαν ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας θὰ σαφηνισθοῦν τὰ πρῆγματα.

Ἐὰν ὁ γηραιὸς ἐφευρέτης, ἀντὶ νὰ ἀνακυβῇ ἐν τῷ κενῷ κρανίῳ τοῦ τὰ παράλογα αὐτοῦ σχέδια, ἐξήταζε τοὺς λογαριασμούς του, θὰ ἠδύνατο νὰ συνδυάσῃ πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἀντωνίας τὴν λήξιν συναλλαγματικῆς διακοσιῶν χιλιάδων φράγκων, καταβροχισθέντων ὑπὸ τοῦ φρέατος τοῦ Μεγάλου Πηλωρυχείου, καὶ θὰ ἐνόει διὰ τί ἡ κόρη του δὲν ἤθελε νὰ ὑπανδρευθῇ, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ ποιήσασα γενναίαν θυσίαν, ἵνα μὴ κατασχεθῇ πωληθῇ μέρος τῶν κτημάτων.

Ὁ μαρκήσιος ὅστις οὕτως προσήλου τὸν νοῦν του ἐπὶ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πράγματος, ἐπανάλαβε τὸ ροῦν τῶν ἐργασιῶν του.

Ἄλλ' ὅμως ὑπελείπετο ἐν τῇ καρδίᾳ του μικρά τις ὑποψία καὶ ἐκ διαλειμμάτων ἔλεγεν:

— Ἐ; κόρη μου, ἂμ' ὁ Κροιμενίλ; Πότε θὰ γίνουν οἱ γάμοι;

— Τὸ ἔχω καὶ αὐτὸ εἰς τὸν νοῦν μου, πατέρα μου, ἀπεκρίνετο ἡ Ἀντωνία ἡσύχως μειδιῶσα.

Ὁ μνηστὴρ ἤρχετο κατὰ πάντα δευτέρον ἢ τρίτον μῆνα, καὶ μένων ἐν τῷ πύργῳ ἡμέρας τινάς, ἐθήρευε μετὰ τοῦ Ροβέρτου, ἐξήρχετο εἰς περίπατον ἔριππος μετὰ τῆς μνηστῆς του καὶ πάλιν ἀπῆρχετο, ἐκκρεμοὺς ἀείποτε διατελοῦντος τοῦ ζητήματος τοῦ γάμου.

Οἱ κάτοικοι ἐμπαίζοντες τὸν μνηστῆρα ἔλεγον μετὰ τῶν ὅτι ὁ γάμος θὰ γίνῃ «τὸν μῆνα που δὲν ἔχει σάββατον».

Ἡμέραν τινὰ ἡ Ἀντωνία ἐξεληθοῦσα εἰς ἐκδρομὴν, παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῶν ἀνκυνήσεων καὶ διερχομένη παρὰ τὸ Μέγα Πηλωρυχεῖον ἐστάθη αὐτομάτως.

Εἶχε λησμονήσῃ τὰ πάντα, καὶ τὴν ἀλλόκοτον συνάντησιν, καὶ τὴν ἐπείγουσαν ὥραν.

Ἀφῆσκα τὰς ἡνίας χαλαρὰς ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἵππου ἐκάθητο ἀκίνητος.

Ἐβλεπεν ἀπέναντι τὰ διάφορα βιομηχανικὰ ἔργα, ἅτινα ὁ πατὴρ τῆς εἶχε καταλίπη, ἀφ' οὗ ἐπὶ ἔτη πολλὰ κατεδραπῆναι εἰς αὐτὰ περιουσίαν ὅλην, πρὸς ζημίαν ἀνεπανόρθωτον τοῦ τε παρελθόντος, τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος τῆς οἰκογενείας.

Καὶ ὅμως ποσάκις ἡ Ἀντωνία εἶχεν ἀκούσῃ τὸν πατέρα τῆς δεικνύοντα τὸν λόφον καὶ ἀνακραζόντα:

— Αὐτοῦ δὲ εἶνε ἡ τύχη τῆς οἰκογενείας μας!

Διὰ παντοίων πειραμάτων εἶχε κατορθώσῃ νὰ κερδαίνῃ ἱκανὸν ποσόν, παράγων ἀσθεστον ἀρίστης ποιότητος. Ἀλλὰ δὲν ἤρκετο εἰς τὸ βέβαιον καὶ ἀσφαλὲς τοῦτο κέρδος, ἤθελε νὰ ἐφευρῇ νέους τρόπους παραγωγῆς διὰ νέων μηχανῶν τῆς ἐφευρέσεώς του τελειοτέρων.

Ἐδαπάνᾳ λοιπὸν τὰ εἰσπραττόμενα, διασκορπίζων αὐτὰ εἰς τοὺς τέσσαρας ἀνέμους, καὶ οὕτω τὴν ἐπιτυχίαν τὴν διὰ τῆς εὐθείας καὶ συνήθους ὁδοῦ εὐκόλως ἐρχομένην ἐξημάνιζεν ἡ ἀποτυχία, ἐξορμῶσα ἐξ ἀτραπῶν σκολιῶν καὶ δυσβάτων.

Καὶ ἡ καταστροφή διεδέχετο τὴν εὐημερίαν.

Ἡ Ἀντωνία καὶ τοὶ βλέπουσα τὰς ἐπανειλημμένας ἀποτυχίας τοῦ πατρός της, ἠσθάνετο ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς θάλλουσαν ἐσχάτην τινὰ ἐλπίδα καὶ διενόειτο:

Μὰ τέλος πάντων ὁ πατὴρ μου κάτι θὰ εἰξεύρῃ, ἀφοῦ ἐπιμένει τόσο, καὶ θὰ ἐπιτύχῃ βέβαια, καὶ μίαν ἡμέραν ὡς ἐκ θαύματος οἱ ὀγκῶδεις λίθοι τοῦ λόφου θὰ μετατραπῶσιν εἰς χρυσόν.

Αἰφνης ἀντήχησε μακρόθεν ὁ κῶδων ὁ προσκαλὼν εἰς τὸ πρόγευμα, καὶ ἀπέσπασε τὴν Ἀντωνίαν ἀπὸ τῶν ὀνείρων της.

Ἐμάστιξε τὸν ἵππον της, ὅστις καλῶν ἔφερεν αὐτὴν τάχιστα πρὸ τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης τοῦ πύργου.

Σταθεῖσα ἐκεῖ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν της, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ ἀποτινάξῃ τὴν κατῆφειάν της, ἐσχημάτισε τὸ πρόσωπόν της ἐπὶ τὸ φαιδρότερον, διήλθε τὴν ἀπέναντον αὐλήν, ἐπήδησε μόνῃ ἀπὸ τοῦ ἵππου, ἤνοιξε τὴν θύραν τοῦ ἵπποστασίου, καὶ ἀποχαλινώσασα τὸν ἵππον, ἀρῆκεν αὐτὸν νὰ πορευθῇ πρὸς τὴν φάτνην βρισθούσαν δροσερὸν χόρτον.

Ἐπειτα ἀνασύρασα τὸ σύρμα τῆς ἐσθῆτος καὶ κρεμάσασα αὐτὸ ἀπὸ τοῦ βραχίονός της, ἐπορεύθη εἰς τὸ ἐστιχτόριον παρακολουθοῦντος τοῦ λαγωνικοῦ.

Τὸ ἐστιχτόριον ἦτο αἵθουσα εὐρεῖα ἐστρωμένη διὰ μαρμαρίνων πλακῶν ἐρυθρῶν καὶ λευκῶν, ἥς ἡ ὁροφὴ ἐκοσμεῖτο διὰ φατνωμάτων ἐχόντων ἐπιγεγλυμμένα τὰ οἰκόσημα τοῦ οἴκου Κλαίρεφόν· ἐπὶ τῶν τοίχων ἐστηρίζοντο σκευοθήκαι τορευταί, ὧν αἱ σανίδες ἔφερον σκευὴ ὀλόγρυρα κατασκευῆς παλαιᾶς, ἔσχατα λείψανα «περσμένων μεγάλων»!

Εἰσελθοῦσα ἡ Ἀντωνία εἰς τὸ ἐστιχτόριον εἶδε καθημένους περὶ πρᾶπεζαν εὐρυτάτην τέσσαρας ἀνθρώπους προγυμνατίζοντας· ὑπῆρξε δὲ αὐτοὺς γηραιὸς θεράπων.

Ἐξ ἀριστερῶν τοῦ μαρκησίου Κλαίρεφόν ἦτο μία θέσις κενή, ἡ τῆς ὑστερησάσης Ἀντωνίας, ἐκ δεξιῶν ἐκάθητο ἡ γηραιὰ κόρη Σχιμμῶρ, ἡ πελώριον ἔχουσα τὸ σῶμα καὶ καταστεικτον τὸ κατακόκκινον πρόσωπόν της· ἀντικρὺ ἐκάθητο ὁ Ροβέρτος καὶ ἄλλος τις ὑψηλὸς καὶ πελιδνός, φαλακρὸς εἰς τὸ ἔπακρον, οὐδὲ μίαν κἄν τρίχα ἔχων ἐπὶ τοῦ προσώπου, καὶ φορῶν διοπτρα χρυσοδετα, δι' ὧν ἐφαίνετο τὸ ἀμφίβολον βλέμμα τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Ἀ! νὰ τὴν ἡ κόρη μου! ἀνεφώνησεν ὁ μαρκήσιος περιχαρὴς... Ἀγαπητὴ μου, ἤρχιζα νὰ ἀνησυχῶ... Εἶπα καὶ ἐσήμαναν τρεῖς φορὰς τὸν μεγάλον κῶδωνα διὰ νὰ λάβῃς εἶδησιν... Ἐπῆγες λοιπὸν πολὺ μακρὰν;

— Ἐπῆγα εἰς τὴν ἔπαυλιν, πατέρα μου, ἀπῆντησεν ἡ κόρη ἀσπαζομένη τὸν γηραιόν. Τὰ παιδιὰ τοῦ ἐπιστάτου εἶνε ἄρρωστα καὶ ἐπῆγα νὰ μάθω τί κάμνουν... Καλημέρα, ἀγαπητὴ μου θείτσα!

— Καλημέρα, δροσοῦλα μου!... Ἐλὰ νὰ σε μυρίσω... Εὐωδιάξεις δροσιὰν καὶ πούλουδα.

— Ἐσᾶς πρέπει νὰ το εἰπῶ ἐγώ, θείτσα μου... Εἰσθε σήμερα μιὰ χαρὰ, λάμπετε σὰν τὸν ἥλιον.

— Καλὰ! καλὰ! κόλακα! ἤρχισες πάλιν τὰ σχολακία σου; ὑπέλαβε διὰ τῆς ἀρρενωπῆς φωνῆς τῆς ἡ γηραιὰ κόρη, λάμπω βέβαια σὰν τὸν ἥλιο... ὅταν βασιλεύῃ!

Καὶ ἐμειδίασεν. Ὅλον δὲ τὸ κατακόκκινον πρόσωπόν της ἔλαμψεν ὑπὸ τοῦ πελωρίου ἐκείνου μειδίαματος.

Ἡ Ἀντωνία περιῆλθε τὴν τράπεζαν, ἐρράπισε φιλικῶς τὸν ἀδελφόν της διερχομένη ὀπισθεν αὐτοῦ, καὶ τείνουσα τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν τρίτον συνδαιτυμόνα ὅστις εἶχεν ἐγερθῇ λίαν φιλοφρόνως, εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Καλῶς ὠρίσατε, κύριε Μαλεζῶ, πόσον χαίρω διότι σὰς βλέπω... Σᾶς παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσετε, δὲν εἰξεύρα ὅτι θὰ λάβω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς εὐρῶ ἐδῶ ἐπιστρέφουσα. Πῶς πηγαινούν αἱ ἐργασίαι; Ἡ κυρία Μαλεζῶ εἶνε καλὰ;

— Ὅλοι δεσποινίς, ὅλοι εἶνε ἐξαίρετα δεσποινίς, εἰς τὰς προσταγὰς σας... δεσποινίς, ἀπεκρίθη ὁ συμβολαιογράφος, ὅστις κατὰ παλαιὰ κακὴν ἔξιν κητέκλειε πᾶσαν φράσιν τοῦ ἐπιφωνῶν: Κύριε, Κυρία, Δεσποινίς καὶ νὰ τον ἡκούετε εἶχεν τὸ παράξενον καὶ γελοῖον.

— Χαίρω πολὺ! εἶπεν ἡ νεανίς καὶ ἐκάθισθε πλησίον τοῦ πατρός της.

Στρεφομένη δὲ πρὸς τὸν γηραιόν ὑπηρέτην εἶπε πρὸς αὐτόν:

— Μὴ πᾶς νὰ φέρῃς τίποτε θάρχισω ἀπὸ ὅτι εὐρίσκεται εἰς τὸ τραπέζι... Εἶμαι ψόφια τῆς πείνας σήμερα...

Καὶ ἤρχισε νὰ τρώγῃ. Ἦτο δὲ μιὰ χαρὰ νὰ τὴν βλέπῃ τις τρώγουσαν ζωηρὰν καὶ εὐθυμον.

[Ἐπεται συνέχεια]. Π. ΦΕΡΜΠΟΣ.